

Τό τε ποίημα και τὴν ἐπιστολὴν προσέφερεν εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἐπαιρίας δὲν Παριστοῖς κ. Αἰμίλιος Λεγράνδ.

A. M.

ΕΙΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

Εις μικρὰν κώμην παρὰ τὴν ἀγγλικὴν πόλιν Λήδς ἀπεβίωσεν ἐσχάτως εἰς τῶν ἐνθερμοτέρων, ἃν οὐχὶ τῶν ἐπιφανεστέρων θαυμαστῶν τοῦ Γλάδστωνος, οὐδὲν πέρ τοῦ ἐνδόξου πολιτικοῦ θαυμασμὸς ἔξειθλωθη κατὰ τρόπον λίαν περίεργον. Οἱ ἀποθανών, ληξίαρχος ἐν τῇ ἀφανεῖ κώμῃ ἐν ἡ ἔβους, τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτοῦ ἐδαπάνως εἰς αἴνους ὑπὲρ τοῦ θαυμαζομένου παρ' αὐτοῦ, δοτις ἀπετέλει τὸ διαρκές τῶν συνομιλιῶν του θέμα, και εἰς τὴν κατασκευὴν μουσικῶν ὄργανων. Τὰ χειροτεχνικὰ αὐτοῦ προϊόντα εἰχον βραχεύθη ἐν διαφόροις ἐκθέσεσιν, ἀλλ' ὁ μετριόφρων και αὐτάρκης καλλιτέχνης οὐδέποτε συγκατετέθη νὰ πωλήσῃ οὐδὲν ἔξ αὐτῶν.

Οἱ ἀγαθὸς ληξίαρχος και ὄργανοποιὸς μίαν μόνην εἶχε φιλοδοξίαν, ἵνα ἐψύλαττε κεκρυμμένην εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του ἀπὸ παντὸς, πλὴν τοῦ νιοῦ του, νὰ κατασκευάσῃ βιολίον ἐκ ξύλου ὑλοτομηθέντος ιδιοχείρως ὑπὸ τοῦ Γλάδστωνος. Ἀλλὰ φύσει δειλὸς και αἰδήμων δὲν ἐτόλμαν νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ, ὅπως αὐτοπροσώπως ζητήσῃ τὴν χάριν ταύτην. Οιούς, θέλων νὰ παράσχῃ εὐάρεστον ἕκπληξιν εἰς τὸν πατέρα του, ἀνέλαβε τοῦτο και ἀπετάθη δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν οὖν τοῦ Γλάδστωνος Ἐρβέρτον.

Ο φιλελεύθερος ἀρχηγὸς ἔσπεισε προθύμως νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν αἰτήσιν τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ θαυμαστοῦ. Οιούς τούτου προσεκλήθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐν Χαουάρδεν ἔπαιλιν τοῦ Γλάδστωνος, ὅπως ἐκλέξῃ τὸ κατάλληλον πρὸς κατασκευὴν τοῦ ὄργανου δένδρον, τούτου δὲ γενομένου δὲνδροῖς ὑλοτόμοις ιδιοχείρως ἀπέκοψε διὰ τοῦ πελέκεως αὐτό.

Εὐνότος εἶνε ἡ φαιδρὰ τοῦ γέροντος ληξίαρχου ἐκπληξίες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῳ ἐκπληρώσει τῆς ζωηρᾶς ἐπιθυμίας του, ητὶς ἦτο τόσον μεγαλειτέρα, καθ' ὅσον ὁ ἀποσταλεὶς αὐτῷ κορμὸς συκομωρέας ἐπήρκει εἰς τὴν κατασκευὴν οὐχὶ ἐνός, ἀλλὰ δώδεκα βιολίων

Αμέσως ἐπελήφθη τοῦ ἔργου, δὲν ἡδυνήθη ὅμως νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς πέρας. Πρὶν δυνηθῇ νὰ χρησιμοποιήσῃ διλόκληρον τὸν πολύτιμον κορμὸν ἀπέθανε. Πρὶν ἡ κλείση ὅμως τοὺς ὄφθαλμούς παρήγγειλεν εἰς τὸν νιόν του νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Γλάδστωνα τὸ πρώτον βιολίον, ὅπερ κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ ὑλοτομηθέντος παρ' αὐτοῦ δέν-

δρου, ως και τὰ τεμάχια τοῦ ὄργανου ὅπερ ἀφῆκεν ήμιτελές.

Ἡ ἀναφέρουσα τὸ ἀνέκδοτον ἀγγλικὴ ἐφημερὶς ἐπάγεται, ἐν εἰδεῖς ἐπιλόγου, διτε δὲ μέγας "Ἄγγλος πολιτευτῆς εἶνε εἰς ἄκρον φιλόμουσος, χειρίζεται δὲ δεξιῶς κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του τὸ τόξον τοῦ τετραχόρδου. K.

ΕΙΣ ΦΙΛΥΠΝΟΝ

Tῇ Κα A. A.

Οι πρόγονοι μας "Ἐλληνες" τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια Εἴχαν θεὸν ἡ τὸν οὐρανό, θεὸν και εἰς τὴν γῆ, Θεούς, ποῦ νομίζαντον και μᾶς τὸ κρύο και τὰ γιόνια, Και ἀγαποῦσαν τὸ κρύο και τὸ καλὸ φαγί.

Τώρα ἔκεινοι οι θεοὶ κοιμοῦνται σ' τὰ βιβλία Τὸν ὑπνο τὸν αἰώνιο, τέ μηνημα ζηλευτό.

Μὰ ἔνα ἔξω ἔχασαν ἀπ' τὴν Μυθολογία, Κι' ἐδῶ νὰ μείνη πάντοτε τοῦ ητανε γραφτό.

Μορφέα τὸν ὄννόμαζαν, τώρα τὸν λέμε ὑπνο, Και φανερὰ μᾶς ἔρχεται και κάποτε κρυφά. Εἴναι πολὺ πολὺ γλυκός εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνο, "Οταν μᾶς ἔρισκη μάλιστα ἐπάνω" τὸ σοφά.

Τὴν ἀγκαλιά του θέλομεν ὅλοι, μικροὶ μεγάλοι, Και πλούσιοι, ἡ και πτωχοί, καθεὶς τὸν ἀγαπᾶ, Κι' αὐτὸς μόνος ἀκοιμήτος κοντά σ' τὸ προσκεφάλι Χωρὶς νὰ ἀναπαύεται ἀνάπαυσι σκορπᾶ.

Και ἀδελφὸ τὸν ἔκαμαν πῶς εἶναι τοῦ θανάτου, "Αλλὰ νὰ μὴ πιστεύετε τὸ λένε οἱ φθονεροί.

"Ο ὑπνος, ποῦ ἀμύτρητα χαρίζει τὸ καλά του,

Τὸν κλέφτη Χάρο ἀδελφὸ νὰ ἔχῃ δὲν μπορεῖ.

"Οταν γυρίζω ὑπνη καρμιλὰ φορὰ σ' τὴν κλίνη Πέσο μοῦ κακοφαίνεται δὲν εἰμπορῶ νὰ πῶ. Κι' απ' τὴν καρδιά μου εὔχουμαι πάντα πιστὸς νὰ μείνη Σ' ἔκεινους ποῦ ἀγάπησε κι' ἔκεινους π' ἀγαπῶ.

* Er Κωνσταντινούπολει.

E Y A.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΟΙΜΩΜΕΘΑ

Φαίνεται διτε δὲν ἡξεύρομεν νὰ κοιμώμεθα, μολονότι ὁ ὑπνος εἶνε ἀσχολία και αὐτῶν τῶν ὀκνηροτάτων, καταναλίσκουσα τόσον χρόνον τῆς ζωῆς ήμῶν. Δὲν ἡξεύρομεν λοιπὸν νὰ κοιμώμεθα, κατὰ τινα "Ἄγγλον ιατρόν, δηλαδὴ δὲν ἡξεύρομεν νὰ λάβωμεν τὴν καταλληλοτάτην και ἀνετωτάτην θέσιν πρὸς ὑπνον. Κοιμώμεθα ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ὑψηλότερον ἢ τὸ λοιπὸν σῶμα, ἐνῷ πρέπει νὰ ἔχωμεν τοὺς πόδας ὑψηλὰ και τὴν κεφαλὴν χαμηλά!"

"Ο νέος τρόπος τοῦ ὑπνου εἶνε εὐχερέστατος και πᾶς τις δύναται κατὰ μικρὸν νὰ συνειθ-